

De redenaar

Monoloog door

Ruud van Megen

m.m.v. Victor Löw

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE REDENAAR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN MEGEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 2005 Ruud van Megen, Victor Löw
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **1** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

DE REDENAAR is geschreven door Ruud van Megen in opdracht van Hummelinck Stuurman Theaterproducties en m.m.v. Victor Löw bewerkt tot deze speelversie. De voorstelling ging op 1 april 2005 in première in Theater Bellevue in Amsterdam.

REGIE:

Porgy Franssen

SOLOVOORSTELLING VAN:

Victor Löw

Decorontwerp: Herbert Janse en Maartje Aben

Kostuumontwerp: Leonie Polak

Lichtontwerp: Stefan Dijkman

PERSONEN:

De redenaar, leeftijd tussen de 35 en 55 jaar, ambtenaar.

Plaats van handeling:

Niet specifiek, ter interpretatie van de regisseur.

'Eerbiedwaardige rechters: als er in uw hart nog een beetje liefde voor uw land leeft, voor de mensheid, voor gerechtigheid, luister dan aandachtig. Ik weet dat mij voor jaren het zwijgen zal worden opgelegd; ik weet dat het regime met alle mogelijke middelen zal proberen de waarheid te onderdrukken; ik weet dat er een samenzwering bestaat om mij in vergetelheid te doen geraken. Maar mijn stem zal niet tot zwijgen worden gebracht, hij zal uit mijn borst opwellen, zelfs wanneer ik mij het meest alleen voel, en mijn hart zal hem al het vuur schenken dat harteloze lafaards hem ontzeggen.

In een hut in de bergen luisterde ik op 27 juli naar de stem van de dictator op de radio terwijl er nog achttien van onze mannen tegen de regering vochten. Diegenen die nooit iets dergelijks hebben meegemaakt, zullen nooit de bitterheid en de verontwaardiging kennen die dat teweegbrengt. Terwijl de lang gekoesterde hoop ons volk te bevrijden was vervlogen, hoorden we hoe de tiran zich verlustigde over deze vervlogen hoop; een tiran die valser en arroganter was dan ooit. De eindeloze stroom leugens en laster, door hem op zijn grove, hatelijke en weerzinwekkende manier geuit, kan alleen worden vergeleken met de eindeloze stroom rein jong bloed die sinds eergisteren heeft gevloeid, vergoten door de beestachtigste bende moordenaars die men zich kan voorstellen. In elke maatschappij zijn er mensen met lage instincten. De sadisten, bruten en Neanderthalers lopen rond vermomd als menselijke wezens. Maar als hun een slok wordt aangeboden uit een rivier van bloed, dan zullen ze niet tevreden zijn tot ze de rivier hebben leeggedronken. Het enige wat deze mannen nodig hadden was een bevel. Zij vermoordden de beste en edelste Cubanen: de dapperste, de eerlijkste, de meest idealistische. De tiran noemde hen huurmoordenaars. Daar stierven ze als helden, vermoord door mannen die een salaris opstrijken van de republiek en die, met de wapens die de republiek hun gaf om zich te verdedigen, de belangen dienden van een kleine groep mensen en haar beste burgers vermoordden.

Tijdens de martelingen van onze kameraden bood het leger hun de kans hun leven te redden door hun ideologie te verraden. Toen ze dat aanbod beledigd afwezen, pletten ze hun testikels en rukten hun ogen uit de kassen. Maar geen van hen gaf toe. Zelfs toen ze hun geslachtsorganen kwijt waren, waren onze mannen duizend keer meer man dan al hun martelaars tezamen. Foto's laten de waarheid zien: de aan stukken gescheurde lichamen. Er werden ook andere methoden gebruikt. Gefrustreerd door de dapperheid

van de mannen probeerden ze de weerstand van onze vrouwen te breken. Met een bloedend mensenog in hun handen gingen een sergeant en enkele andere mannen naar de cel waar onze kameraden Melba Hernández en Haydée Santamaría werden vastgehouden. Terwijl ze haar het oog lieten zien, zeiden ze tegen Haydée: 'Dit oog was van je broer. Als je ons niet vertelt wat hij weigerde te zeggen, zullen we het andere oog ook uitrukken.' Zij, die intens van haar broer hield, antwoordde waardig: 'Als je zijn oog eruit rukte en hij nog niet sprak, dan zal ik het zeker niet doen.' Later kwamen ze terug en brandden haar armen met sigaretten en zeiden: 'Je hebt geen verloofde meer want hem hebben we ook vermoord.' Ze antwoordde: 'Hij is niet dood, want als je voor je land sterft, leef je voor eeuwig.' Nooit hadden het heldendom en de waardigheid van de Cubaanse vrouwen zulke hoogten bereikt.

Ons, Cubanen, is geleerd dat een man die zich neerlegt bij onrechtvaardige wetten en toestaat dat iemand in het land waar hij is geboren mensen vertrapt en mishandelt, geen man van eer is. Er moet in de wereld een zekere mate van eer zijn, zoals er een zekere mate van licht moet zijn. Wanneer er vele mannen zonder eer zijn, zijn er altijd anderen die in zich de eer van vele mannen dragen. In die mannen liggen duizenden anderen besloten, ligt een geheel volk besloten, ligt menselijke waardigheid besloten...

*Ik kom aan het einde van mijn pleidooi. Maar ik zal het niet beëindigen zoals advocaten gewoonlijk doen en vragen **dat** de beschuldigde in vrijheid wordt gesteld. Ik kan geen vrijheid voor mezelf vragen terwijl mijn kameraden lijden in de gevangenis. Stuur mij daarheen zodat ik me bij hen kan voegen om hun lot te delen. Het is begrijpelijk dat eerlijke mannen dood moeten zijn of in de gevangenis moeten zitten in een republiek waarvan de president een misdadiger en een dief is.*

Ik ben niet bang voor de gevangenis, net zoals ik niet bang ben voor de woede van de ellendige tiran die zeventig van mijn kameraden liet vermoorden.

Veroordeel mij. Het doet er niet toe. De geschiedenis zal mij vrijspreken.'

(stilte)

Ik was bestuursadviseur, zo heet dat nu, vroeger referendaris, commies, enfin: ambtenaar! Als jongeling dacht ik: het beste wat er is. Zeker inkomen, nogal recessiebestendig... De prettige werksfeer... Gezellig naar kantoor! Ik heb ook erg mijn best gedaan

op m'n werk om het gezellig te maken, zoenen met de secretaresses... Om te beginnen dan. Ik ben goed georganiseerd... Dus een paar keer het bezemhok in met zo'n tante... op de tast, in het donker, zo'n slipje naar beneden rollen tegelijk met de panty... dat kippenvet op die secretaressebillen!! Oh! En dan voelen, voelen, als een puber, 'n puistenkop!! Ah! Heerlijk! Maar beheerst. Altijd zo uitkijken dat niemand iets merkt... Goeie afspraken maken over absolute zwijgzaamheid... gesis in het donker...

'Ik eerst eruit, met de kruimeldief als excuus... dan jij, minstens vijf minuten later... Ja?'

Goed, ik kwam dat hok uit met de kruimeldief... Een verschrompeld heer liep door de gang. Verstrooide tred. De gemeentesecretaris.

'Hé, meneer de secretaris! Alles wel? Thuis ook?'

Hij had niks in de gaten. Gelukkig maar. Dat ik momenteel ziek thuis zit, heeft dan ook niks te maken met de roddel en achterklap der collega's. Dat zit zo. Ik had weer eens een groot deel van de nacht besteed aan mijn passies, historische toespraken, ik ken er al vijftig uit mijn hoofd en de voorraad groeit, altijd ben ik er mee bezig, je moet het bijhouden natuurlijk..., net als die andere passie: het uit het hoofd leren van de maten van de belangrijkste gebouwen van de grote Amerikaanse architect Frank Lloyd Wright. Goed, dodelijk vermoeid ga ik naar kantoor... Telefoontjes, dossiers, brieven schrijven, e-mails versturen... Maar ik blijf moe. Ik denk: ik ga gewoon wat slapen. Wat dondert 't. Toch alleen in m'n kamer. Ik leg mijn armen gekruist op m'n bureau, hoofd erop, adieu wereld.

'Er is een meneer die opheldering wil over een door jou gestuurde brief met boeteaanzegging.'

Boeteaanzegging? De bode staat voor me. Het zou gaan om het ongeoorloofd snoeien van een boom, die gemeente-eigendom is. Op de achtergrond staat een man. Bij de deur. Dat zal hem zijn, de klager. Best. Hij krijgt belet. De bode vertrekt. Ik wenk de burger naderbij. Een ingezetene van rond de veertig. Lelijk, slordig gekleed, slecht gebit. Maar wel imponerend postuur. Daarbij is hij nauw bedwongen boos. Boom, brief gestuurd... Weet ik hiervan? Waarom is de vent eigenlijk naar mij gestuurd? Als ie wat te klagen heeft moet ie dat schriftelijk doen... Hij heeft toch een brief gekregen? Wat doet ie hier eigenlijk? Stom van me om hem belet te geven. Dat gaan we terugdraaien. Weg met de schobbejak. Imponerend postuur of niet.

‘Hadden wij een afspraak, meneer?’

‘Ik weet wel zeker van niet. Maar ja, uw bespreking stelt niet zoveel voor.’

‘Bespreking?’

‘Ze zeiden dat u in bespreking was. Ik mocht u niet storen.’

‘Luister eens, als u uw beklag wilt doen, graag eerst schriftelijk, dan weten wij waarom het gaat en kunnen wij u antwoorden.’

‘Jaja. Kan ik weer een paar weken wachten zeker.’

‘Sorry, ik kan niets voor u doen. Ik heb de brief niet geschreven.’

‘Oh nee? Staat anders uw naam onder.’

Effe nadenken. Niet met de naam van de chef ondertekend... Ik kan die brief best aan hem geschreven hebben...

‘Eh. Nou ja... toch, doe uw beklag schriftelijk, dan lees ik dat en kan ik de zaak hier uitzoeken.’

‘Ik wil degene spreken die mij deze brief heeft gestuurd. En dat bent u.’

‘Tja eh... Ik schrijf zoveel brieven... Wat is het probleem? Waar gaat 't om?’

‘Lees maar.’

Tjak. Hij gooit het epistel op mijn bureau. Ik kijk er 's naar.

Nee. Hier heb ik geen zin in. Dat is geen manier. Daar ligt de brief. Laat maar lekker liggen. Laat de onderdaan maar in het ongewisse, dan gaat ie misschien uit zichzelf wel weg. Ik doe alsof ik verzink in gepeins.

‘Nou, waarom leest u niet?’

Hij wordt boos. Logisch. Maar dat gaat natuurlijk niet. Met boze mensen kun je niet tot een vergelijk komen.

‘Meneer, op deze manier gaat het niet. Komt u terug wanneer u wat gekalmeerd bent.’

‘Wat? Luister 's, ik heb een verstopte riolering! Omdat de wortels van een boom voor mijn huis erin groeien! En dus verstopt telkens weer de afvoer! Van het aanrecht! Je staat je handen te wassen, ineens borrelt er allemaal rotzooi omhoog! Dus ben ik maar 's gaan snoeien! Ja! Mag ik alsjeblieft? En dan een brief krijgen over ‘vernieling van gemeente-eigendommen’, 2500 pleuro! Een brief van u! Van niemand anders!’

‘Wat wilt u nou van mij? U zaagt aan gemeente-eigendom. U snoeit onoordeelkundig. Daar staat een boete op. Dat is toch niet zo moeilijk?’

‘IK MOET STEEDS DE LOODGIETER BETALEN!!’

‘Dan stuurt u daar 'n brief over. 't Valt best te regelen hoor. Denk

ik.'

'Oh ja?'

'Jazeker. Alleen even openbaar beklag doen. Bij de daartoe geëigende instantie.'

'En wie is de daartoe geëigende instantie?'

'Nou, dat kunnen wij blijken te zijn. 't Is denkbaar dat dat op mijn bureau belandt. In de vorm van een keurige brief. Bent u een brief? Ziet u eruit als een keurige brief?'

Ik sta op, loop naar de deur, open die, bied hem de hand, altijd een heer.

'En die boete? En de loodgieterskosten?'

'Het is mogelijk dat u die terugkrijgt. Maar zeker weet ik 't niet.'

'Niet zeker.'

'Nee, daar ga ik persoonlijk niet over. Maar u kunt mij er een brief over doen toekomen.'

'Maar intussen moet ik toch gewoon betalen.'

'Vanzelfsprekend.'

'Dat verdom ik.'

Ik ben niet meer slaperig nu. Probeer aan iets anders te denken... Churchill, oktober 1938... Eergisteren was 't al foutloos, maar je moet 't blijven doen... Chamberlain heeft Tsjechoslowakije aan Hitler geofferd, in ruil voor '*Peace for our time*', tenminste dat dacht ie, de vredesduif.... En maar naar 'm zwaaien toen ie weer terug was op het eiland... Triomf, triomf voor de pacifist!! Zo niet Churchill.

'Kúnt u niks voor mij regelen? Of wilt u 't niet?'

De citoyen loopt op me af. Laaiend nu. Maar ik ben Churchill. Gaan staan en zeggen wat niemand wil horen:

'We have sustained a total and unmitigated defeat!'

Ah! Meteen gejammer van de rijen, voornamelijk Labour natuurlijk. 'BOEHHOEHOE... BOEHH...', beetje bijval gaat er helemaal in onder.

'BOEHHOEHOE... BOEHH...'

Ineens staat ie vlak voor me. Bijna een kop groter, onomstotelijk. Ik kijk niet naar hem op, maar hij hangt zijn kop gewoon voor de mijne, als een uithangbord.

'U wilt 't dus niet regelen? U kunt niks hè? Behalve slapen en onbeschofte brieven schrijven!'

Ik antwoord niet. Ik draai me af. Ga zelf maar vast weg, de gang op. Dat is toch wel het beste.

Ineens voel ik zijn hand op m'n schouder. Even maar, maar 't is genoeg. Churchill valt weg. Als de bliksem draai ik me om, ik voel

m'n mond opengaan en... Hap.

Ik bijt 'm, als een hond, een hele valse hond. Gggrrrr!! En vasthouden!! Doorbijten. Ik proef 't, ik heb 'm goed te grazen. Hij brult. Maar ik zie alleen die hand, ik bijt zo hard dat m'n tanden d'r pijn van doen... Ah. Verdomd harde middenhandsbeentjes... Ik ruk z'n klauw van links naar rechts... Ik schud m'n kop... M'n tanden raspen over z'n botten, d'r scheurt wat bij hem... pees of zo... Dan spring ik bij 'm vandaan. Waarom eigenlijk? Anders slaat ie me in m'n nek met z'n vrije hand, daarom. Maar hij doet niks. Hij kijkt alleen maar naar me, terwijl ik sta na te hijgen, de bek met bloed besmeurd. Hij schudt 't hoofd. Hij kan 't niet geloven. Ik ook niet. D'r lopen wat mensen op de gang. Die slaan meteen alarm....

Voor onbepaalde tijd met ziekteverlof. Strafvervolgning heb ik niet gehad, er is geen aangifte gedaan. Gelukkig maar. Ik kan de schande niet dragen, ik ben nou eenmaal zo opgevoed... Jongen kijk toch uit. Zorg dat je niet in het oog loopt, nooit jezelf zijn in het openbaar, dat geeft maar narigheid... Ja mama, klopt! Ik wil ook niks liever dan onzichtbaar zijn! Vriendjes met iedereen! Maar ik heb iemand in zijn hand gebeten! En niet zo'n klein beetje! En het was LEKKER! Verdomme! Ik kan het nog proeven, dat bloed, mijn tanden op die botten... Niet aan denken. Niet aan denken. Niet aan denken. Niet aan denken. Aan iets anders denken. Aan iets anders denken.

Mijn passie!

Historische toespraken! Ze uit het hoofd kennen en ze ten beste kunnen geven op elk willekeurig moment, in het Nederlands maar ook in de oorspronkelijke taal. Wie kan zo iets nou? Niemand toch! Dat wat het Westen bewogen heeft! En ik ken het! En dan over straat lopen, en niemand die weet dat ik zo, achter mekaar, de hele *'Wollt ihr den totalen Krieg'* kan doen. Het beruchtste van Goebbels, februari 1943 in het Sportpalast in Berlijn, helemaal, van A tot Z.

Frank Lloyd Wright.

Zijn belangrijkste gebouwen leer ik ook uit mijn hoofd. Ik ken het administratiegebouw van Johnson Wax in Racine, Wisconsin, nu zo goed dat ik 's nachts, in mijn dromen, de sensatie heb gehad dat ik er liep... Dit meesterwerk, raamloos in zichzelf verzonken... Met die melkweit geschilderde pilaren... buiten en binnen... Ik ken er blindelings de weg, herken elk detail... In onze cultuur leert ieder

kind melodieën onthouden, maar vormen ho maar... Vormen die beantwoord dienen te worden met een gebaar, zoals Wittgenstein zei... In vormen zijn de kinderen niet getraind. Maar ik wel. Ik wel. Goede meneer Frank Lloyd Wright, mag ik alstublieft charismatisch spreker worden. De mensen tot nut zijn met de exacte historische toespraak. Alleen ik durf niet.

Ik eet met mijn vrouw. Wat vindt zij?

‘Nou, ik weet niet... Ik ben al lang geleden opgehouden te begrijpen waarom jij dat doet.’

‘Wat?’

‘Die toespraken uit je hoofd leren.’

‘Dat vraag ik niet.’

‘Maar ’t is wel mijn antwoord.’

‘Nee, dat vraag ik niet. Dus kan ’t geen antwoord zijn.’

‘Oh. Nou. Dan niet.’

Typisch mijn vrouw.

‘Maar eh... jij denkt dus... Wat denk je... Denk je dat men bereid zal zijn iets te betalen voor een historische lullepot? *‘Ich bin ein Berliner’*? Het beste van de speechschrijver van Kennedy? Zo’n toespraak, ter opluistering van een internationaal congres ofzo? Willen de mensen toch wel? Ik kan natuurlijk ook heel recente dingen uit het hoofd leren. *‘All and all, not bad, not bad at all’*. Reagan, op het eind van z’n ambtstermijn, ’88, ’89.

En Bush junior! *‘This great nation’*, *‘We will prevail’*. *‘Make no mistake’*. *‘We’ll smoke ’em out their caves’*. Jan Peter Balkenende: *‘Fatsoen moet je doen’*.

Mijn vrouw lepelt lusteloos wat erwten van haar bord. Natuurlijk. Het volk leeft alleen in het hier en nu. Erst kommt das fressen. Erwten op mijn bord! Het volk wil helemaal niet leren van de geschiedenis. En dat is maar goed ook. De geschiedenis, dat is alleen maar oorlog. Die moet dan wel op gezette tijden blijven plaatsvinden.

‘Niemand gaat betalen voor een historische lullepot. Maar je kunt misschien naar Madame Tussaud toe of zo. Kijk je wat voor beelden ze in de collectie hebben en dan zoek je de belangrijkste toespraken van die beroemde mensen uit... En dan inspreken op band of zo... Zoiets... willen ze misschien wel wat voor betalen.’

Madame Tussaud. Goh, wat hou ik van die vrouw!

‘Of anders ga je gewoon naar een of andere speakers corner. Kijk je of je publiek vindt.’

‘Speakers corner? Moet ik naar Londen?’

‘Nee, maar zoiets is er toch ook wel in Nederland? In Amsterdam. Of Rotterdam.’

‘Ik zou het niet weten. Ik heb nog nooit iemand op een plein zien oreren.’

‘Nou, dan word jij de eerste.’

‘Nee. Je moet nooit de eerste willen zijn met iets. Dan gaat je kop eraf. Je moet alles alleen doen waar traditie in is.’

‘Nou, waarom leer je dan die stomme toespraken uit je kop!! Daar is toch ook geen traditie in!!’

‘Nee. Maar er is wel traditie in de toespraak als zodanig... En een hele lange.’

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto